

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. I.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, trvalým pobytem „X“, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolínská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. KRPU-206572-12/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. KRPU-206572-12/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, které nastalo dne 23.9.2015 v 16.30 hodin.

Žalobce namítl, že v jeho případě došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) ve spojení s čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 (dále jen „návratová směrnice“) a ve spojení s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Z uvedených ustanovení dle žalobce plyne požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61, uvedl, že tento požadavek plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle žalobce v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu z rozhodnutí tak musí být seznatelné, jaké skutkové a právní okolnosti vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje.

Žalobce rovněž zdůraznil, že zdůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn. Dle žalobce totiž platí, že zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn. V souvislosti s touto skutečností poukázal žalobce na rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79.

Žalobce poukázal na skutečnost, že samotný žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „*současná nepřehledná a vyhrocená situace v Irácké republice neskýtá záruku rychlé spolupráce s tamními orgány ohledně ověření totožnosti uváděné účastníkem řízení*“. Pokud i na straně samotného žalovaného existují pochybnosti o tom, zda a jaká vůbec bude spolupráce iráckých úřadů, klade taková domněnka dle žalobce o to větší nároky na řádné odůvodnění rozhodnutí zbavujícího žalobce osobní svobody na velmi dlouhou dobu 90 dnů. Dle žalobce však rozhodnutí žádné takové informace neobsahuje, zejména neuvádí, zda a kolik úspěšných vyhoštění do Iráku správní orgán z vlastní zkušenosti realizoval a jak dlouho taková realizace trvala. Žalobce tvrdí, že se statistik orgánu nadřízeného žalovanému, které získal postupem podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vyplývá, že za období od 1.1.2015 do 30.9.2015 bylo občanům Iráku uloženo 23 správních vyhoštění, realizováno však nebylo ani jediné. Ve světle této statistiky musejí být nároky na odůvodnění napadeného rozhodnutí co do možnosti realizace správního vyhoštění o to větší, aby bylo jasné, z čeho vyplývá, že právě v případě žalobce k realizaci správního vyhoštění může dojít.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že mu byla stanovena nestandardně dlouhá doba zajištění, a to na 90 dnů, což je polovina maximální možné délky zajištění. Žalobce trvá na tom, že správní orgán by si měl učinit konkrétnější představu o délce trvání procesu opatření cestovního dokladu pro občany Irácké republiky, než je obecné tvrzení, že se tato doba obvykle u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Dle žalobce formulace obsažená v rozhodnutí budí dojem účelovosti a zastírání skutečného stavu, a to zejména proto, že dle statistiky dostupné žalobci se správní vyhoštění do Iráku nedaří realizovat vůbec.

Ze všech výše uvedených důvodů považuje žalobce požadavek zdůvodnění existence reálného předpokladu vyhoštění za nenaplněný a napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trvá na to, že se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Vycházel zejména z běžné praxe a dále ze skutečností sdělených samotným žalobcem v úředním záznamu o podaném vysvětlení. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle jeho názoru, běžné praxe i vyjádření žalobce existuje reálný předpoklad správního vyhoštění do země původu, neboť nebyla zjištěna překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států EU vyhostit, a taktéž nebyly zjištěny skutečnosti, pro které by nemohlo být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že i v závazném stanovisku ze dne 29.9.2015 vydaném OAMP MV ČR byl konstatován závěr, že vycestování žalobce je možné.

Žalovaný rovněž trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí se dostačujícím způsobem vyjádřil i k otázce délky zajištění, kdy shrnul skutečnost, že žalobcova totožnost není plně ověřena, že žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, a uvedl veškeré kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že již v žalobou napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že délka řízení o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu záleží na poskytnutých identifikačních údajích ze strany samotného žalobce. Žalovaný pak v žalobou napadené rozhodnutí specifikoval na základě dosavadní praxe dobu nutnou k ověření totožnosti, vydání cestovního dokladu a zajištění přepravních dokladů. Žalovaný tak trvá na tom, že se dostatečně vyjádřil k otázce délky zajištění cizince.

K údajům získaným ze statistik nadřízeného žalovaného ohledně vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění občanů Iráku a realizovaných správních vyhoštěních do Iráku uvedl žalovaný, že za období leden až březen nebylo vydáno žádné rozhodnutí o vyhoštění a nemohlo tedy dojít ani k žádné jeho realizaci. V dubnu 2015 byla uložena 2 správní vyhoštění, v květnu 1 správní vyhoštění a v červnu 3 správní vyhoštění. Za uvedené období duben až červen rovněž nedošlo k žádné realizaci vyhoštění. Je však nutno podotknout, že ne ve všech případech uložených správních vyhoštění musí dojít k „nucené“ realizaci prostřednictvím Policie ČR. „Nucená“ realizace je prováděna pouze za předpokladu, že daný cizinec je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a nevyužije institutu dobrovolného návratu. Neznamená to, že počet vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění musí odpovídat počtu nuceně realizovaných vyhoštění prostřednictvím Policie ČR. Dále žalovaný uvedl, že v měsíci říjnu došlo k jedné realizaci správního vyhoštění do Iráku a v nejbližší době je naplánována realizace správního vyhoštění do Iráku v případě dalších 9 občanů Iráku. Žalovaný trvá na tom, že statistiky, na které poukazuje žalobce, tedy nejsou vypovídající ve vztahu mezi počtem vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění občanů Iráku a počtu nucených realizací správního vyhoštění těchto občanů. Na ostatních „nucených“ realizacích správních vyhoštění do Iráku se intenzivně pracuje. Byla uskutečněna schůzka Ministerstva vnitra a zastupitelského úřadu Iráku, kde byly nastaveny nové standardy a prohloubily se vztahy mezi Policií ČR a zastupitelským úřadem. Konzul zastupitelského úřadu se osobně účastní každé konzultace s každým cizincem původem z Iráku ohledně zjištění a ověření jeho totožnosti nutné k vystavení náhradního cestovního dokladu. Lety do Bagdádu jsou uskutečňovány pravidelně bez problémů.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání,

neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou reálného předpokladu vyhoštění žalobce.

Předně soud musí konstatovat, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat, či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění vyšly najevo.

V žalobou napadeném rozhodnutí je na straně 5 dle soudu obsažena dostatečná úvaha správního orgánu týkající se otázky reálnosti samotného provedení vyhoštění žalobce. V tomto odstavci je uvedeno: „Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala cizince řízení z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 25.9.2015, které nevedly ke zjištění jeho totožnosti. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny.“

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a že v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem správního orgánu ztotožnil i soud. Soud podotýká, že ani samotný žalobce v podané žalobě neuvedl žádnou konkrétní objektivní skutečnost, která by znemožňovala realizaci správního vyhoštění žalobce do země jeho původu.

Je nutno zdůraznit, že správní orgán se zabýval i otázkou, zda správní vyhoštění je realizovatelné v době, na kterou stanovil délku zajištění žalobce. Na základě odkazu na zkušenosti správního orgánu s vyřizování obdobných případů dospěl žalovaný k závěru, že i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklady, a bude nutno ve spolupráci se zastupitelským úřadem domovského státu mu je opatřit, je reálné ve lhůtě 90 dnů, na něž byla doba zajištění stanovena, realizovat správní vyhoštění. Skutečnost, že nejde pouze o obecný odhad, ale že jde o stanovení doby odpovídající konkrétnímu případu žalobce, dokládá i přihlédnutí žalovaného ke skutečnosti, že současná nepřehledná a vyhrocená situace v Iráku neskýtá záruku rychlé spolupráce s tamními státními orgány ohledně ověření totožnosti uváděné žalobcem. S ohledem na tuto skutečnost proto žalovaný stanovil relativně delší dobu zajištění žalobce na 90 dnů.

Vzhledem k výše uvedenému tedy shledal soud tuto námitku jako nedůvodnou.

Pro úplnost soud podotýká, že argumentaci statistikou týkající se osob, kterým bylo uloženo správní vyhoštění a osob, jejichž správní vyhoštění bylo realizováno, považuje za nepříhodnou, neboť nic nevypovídá o důvodech a příčinách, pro které nedošlo k realizaci vyhoštění. Rovněž uvedená statistika nikterak nedokládá, že by ve vztahu konkrétně k žalobci existovala nějaká objektivní skutečnost, která by již v době zahájení řízení o správním vyhoštění vylučovala možnost realizace případně uloženého správního vyhoštění.

S výše uvedenou argumentací úzce souvisí i otázka námitky zákonnosti stanovení délky doby trvání zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění. Soud zcela souhlasí s tvrzením žalobce, že cizinec může být zajištěn pouze na takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že bude během této doby vyhoštěn.

Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí je obsažena úvaha správního orgánu týkající se délky zajištění žalobce, která byla stanovena ve výroku rozhodnutí na 90 dnů. Žalovaný v odůvodnění uvedl, jaké úkony bude muset v daném případě realizovat vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklady a jaké jsou obvyklé lhůty při odezvě zastupitelských úřadů třetích států na žádosti České republiky. Tato doba se dle žalovaného pohybuje v rozmezí 40 – 60 dnů. Při tomto hodnocení zohlednil rozsah skutečností, které o sobě žalobce v rámci správního řízení uvedl. Žalovaný rovněž do délky zajištění promítl předpokládanou dobu trvání vyhotovení a zabezpečení přepravních dokladů a zajištění eskorty. Doba k zajištění těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 dnů. Rovněž žalovaný, jak bylo již výše uvedeno, přihlédl ke skutečnosti, že v zemi původu žalobce je v současnosti nepřehledná a vyhrocená situace, která neskýtá záruku rychlé spolupráce s tamními správními orgány ohledně ověření totožnosti uvedené žalobcem. Proto žalovaný stanovil dobu zajištění delší, a to v délce 90 dnů.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že délka zajištění cizince za účelem správního vyhoštění byla v daném případě dostatečně odůvodněna a samotnou dobu zajištění shledal soud přiměřenou skutkovým okolnostem daného případu.

S hledem na výše uvedené shledal soud i námitku žalobce vztahující se ke stanovení délky jeho zajištění za nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. listopadu 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová